

»Sprehajata se že...« pove Vera.

Julki zadrhte nozdrvi. Grdi sodnik! Da ni morda povedal Veri, kako sta se sprehajala po grajskem parku tistega nedeljskega popoldneva. »S kmetov je prišel, na kmete sili...« se namrdne.

»Prav imaš, Julka! Ali sodnik je pa le! In sodnik je le sodnik. Nada! Sodnik pa Nada! Misliš, da je Nada za kam drugam ko za samostan in za med nune?«

»Hinavka je! Sveto in nedolžno in žalostno se dela! Zdaj vidiš njeno vaško skromnost!«

»Misliš? Nada da je začela? Dvomim!«

»Že na veselici! Kako potuhnjeno je pa gledala za njim.«

»Če je tako... Julka, če res Nada gleda za njim, ne on za njo... Čakaj, to moramo predvsem dognati. E, če je tvoja domneva prava...« —

Jokajte, na kolenih me prosite, Marica, ne ostanem v tej sobi. Pojdem, četudi v gostilno! Če v ničemer drugem ne, pokazali ste, kaki ste, ko ste raznesli po mestu vsebino tistih pisem. Nočem, ne prenašam nadzorstva nad svojimi mislimi na Nado, dobro Nado.

(Dalje.)

Ko v pomladi meč rožlja

(Pomlad 1927)

France Bevk

V svojo črno misel sem se odel,
ko je vlak med skale in bregove hrumel.

Nenadoma sem bil nag, pred Bogom nag
in nisem mislil več ne več trpel,
zakaj pred menoj je ležalo morjé
in za njim je šlo solnce v svoj rdeči grad,
po sredi vodé je ležal plamteči gad.

Skozi omrežje bežečih dreves sem pogledal
kako so ga razdelili ljudjé. [nanj,
In nisem videl ne mejnikov ne mejá
in nisem razločil, kje je rob neba
in ne kje v plamenih začjenja se breg,
bil človek je eno s prirodo svetá,
vse eno, eno kot obličje Boga...

Predor. V dimu in v mraku je ugasnilo morjé.
V temi sem slišal, kako meč rožljá...
Bil sem nag, pred Bogom nag,
zdaj sem se spet v črno misel odel.
Vlak je v večerni mrak čez Kras hrumel.

Vreewyk, skupina malih hišic od vrtne strani

Solze

Janez Jalen

V razevelo pomladno jutro so se usuli otroci iz šole. Veseli so hiteli raznašat: »Ni pouka. Učiteljica je bolna.«

Vrnili so se tudi drugi dan: »Gospodična leži in zdravnik je bil pri nji.«

V soboto ponoči so gospodično Francko neutegoma prevideli.

V nedeljo so šolarjem presedli prosti dnevi, in sram jih je postalo, da so jih tako veselo preživeli. Izmed odraslih pa je marsikoga zaskrbelo, če ni morda zadnje dni po nepotrebnem govoril o lahkem življenju gosposkih ljudi.

Nato so v mali gorski fari govorili samo o gospodični in njeni bolezni, o njenem življenju in njeni smrti. Skrbno so se ženske zavzele za njo. Okrog šole, ki stoji lučaj daleč na samoti, so hodile po prstih in se šepetaje pogovarjale. Še v kosa, ki je sedel v vrh smreke blizu okna in glasno zažvižgal svojo pesem, je vrgla Dobravka pest prsti, da je glasno zabavljajoč odletel. In nobena ni prišla praznih rok povpraševat po zdravju gospodične Francke. Jediva so nanesele, da bi ga bilo za mesec dni in še več dovolj za obe, za gospodično in za njeno mamo. Materi so vsilile kakšen čaj; Francka pa je odklanjala vse, le mrzle vode ne.

Silna vročina jo je kuhala. Čimdalje bolj pogosto se je zgubljala v nezavest, čimdalje bolj pogosto je klicala: »Stane! Stane!«

Na okno se je stegnila tuintam otroška roka in položila nanj šop šmarnic. Razkropili so se bili mali po grmovju in tiho, brez